

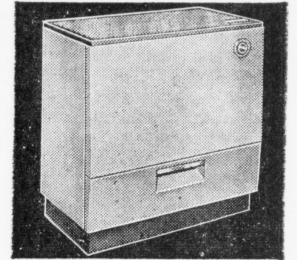
Mynd frá teknikappingini **TEY TEKNA ØLL**

Kappingin er at enda komin, og bankin hevur gjørt klárt til at senda svar til allar luttakararnar, men sjei dra gamla Cluffa Joensen hevur onga adressu á tekning síni, sum sæst

her niðanfryi. — Ikki er hon vinnari, men bankin vil fegin senda henni tað, henni er lovað. — Hver er hon?

HESS-O-DAN den varme- rigtige oliekamin

- dejlig nem varme
- god økonomi
- indbygget tank...

Pf. Valdemar Lützen
Tórshavn — tlf. 1020

SKULA TIT BRUKA BIL

persónkoyring ella skúla-
koyring, so snarið tlf. 3456
Alexander Dalfoss

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINN PRODUKT

Spinnið í Gøtu

tygum fáa gott tóg, og skjóta avgreiðslu.

Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll sløg av færoyskum tógvi.

TØTINGARVIRKIÐ

v/ Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Har hoyrdist langlig, mest-sum hugnalig rumlan, eitt litid rop innanúr indrum veraldar. Eg sá, at alt dustid úr fjallinum reykt upp í loft — og hesu ferð var einki at ivast í, nú var reyð-gløðandi grót og stórar rúkandi flykrur uppi í skýnum. Óskan úr fyrru gosrið var longu legnað í gøtuni. Kjarin var ræðuligur. Og nú buldraði. Foldin rordist so mikið nógv, at flestu fòldu til likasum sjóverk, og so hoyrdist ist ljóð av sementi og tigulsteini, ið rapaði. Við mínum egnu eygum sá eg tryk hús, harav eina krambuð, skrædna úr skorsteini í grund, meðan sement, knasandi glas og taksteinur dyktu niður ein óviti fór at gráta. Eg hevði bestan hug at tikid undir við honum.

Ikki eri eg niðingur; eg var í seinasta kriggj; og ikki ber til at lata eitt kroyst stýra flog.

Men nú kom tað ringasta. Tann stóra útvarpsmasturin, ið var gjord úr longum jarnstokkum, tók at lava útav bakkanum omanfyr byin. Ikki var tað nógv í fyrstuni, tað sást bert, at

hon hevði fingið eitt skump. Men nú stóð hon ikki longur beint upp og niður, og eg sá jarnbindini bogna, næsta ferð foldin skalv eitt sindur. Hon fórkaði seg spakuliga og mest sum yndisliga til síðis, og antenann í erva skrivaði stórri og stórri ringar. Nú bognaði hon skjótari, hon tók at detta, skjótari, jarnið krønglaðist saman eftir allari longdini, og so lá hon, rætt sum tað skuldi verið smáur brennivíður, ið klovin varð. Eg haldi, at flestu hildu hetta boða frá enn verri hend-ingum. Táid útvarpsstöðin ikki var, so var grundarlagið fyri liv-inum burturrykt, og var hetta næstan lika so ringt, sum at Guð hevði rætt seg útav himnatrom og hevði givið okkum harðastu ábreiðslu.

Eg turkaði sápunu av mær. Eg rann aftur niðan í gistingar-húsið. Stýrimaðurin og naviga-torurin lógu út av vindeyganum. Táid eg nærkaðist, rópti stýri-maðurin í illisinni — harav vóru niggju av tiggju portum bang-ils: »Hitti tú umboðsmannin?»

Eg svaraði burtur í øðrum

heimi: »Hitt hann — um hvat?»
»Nær vit skulu fara. Far í stundini og hitt hann. Ætlar tú, at vit slætt ikki skulu sleppa okkum burtur higani?»

»Hvussu stendur til við mäs-kinuni?»
»Vit fáa flogið. Ger nú okk-urt við hann. Alt hetta rakar yvirhøvar ikki okkum. Eg eri ikki komin higar at verða steikt ur livandi.« Hann gorraði aftan á meg, meðni eg slapp mær av-stað. »Tað ber ikki til at drála longur her. Legg ikki í at gera okkum til hetjur. Eg havi konu og tvey børn...« So køvnaði mál hansara av harðari rumli úr neðra, aftur hoyrdist knasan av glasi, og mannamúgván rópti í angist.

Eg fór til skrivstovu umboðs-mansins, rann ígjøgnum garðin. Einir tveir melanesarfangar skuldu eittast at mála takið, men teir gjørdi einki. Nú var litid eftir av hersnildum. Korporál-urin stóð úti fyri durum »Nú.« segði eg postur, »hetta var eitt verri skil...«

»Ass, leika ikki so í, maður.« segði hann ríggin. »Hetta man brátt fáa ein enda.«

Eg peikaði móti fjallatopp-inum: »Ser tú einki har uppi?»
»Og hvat heldur tú, eg kann gera við tað? Fara niðan og

spýta í holið til at slökkja?»

»Lat meg hoyra, um tú ert líka mælskur í morgin.«

Hann froysti eftir mær: »Ja, tú sleppur í hvussu er at hyggja at. Ætlar tú at hitta umboðs-mannin? Tað kann eg siga tær, at tað verður einki av at tú sleppur higani idag.«

Táid eg var komin eini tvey fótaspor framum hann, rópti hann meg aftur. Barða andlit hansara stóð í skriðu. »Skal eg vísa tær eitt stuttligt?»

Eg visti ikki petti, hvat hann tosaði um, men hann leiddi meg at vaktarhúsdurinum og peikaði. Triggir manns huku í ein-um horni. Tygum hava longu gitt, hvortir teir vóru? Harry Frobisher og Marcel og Charlie. Ikki havi eg sæð so karlagin, niðurundirkominn mannað. Í skræddum brókum; ljósa hold-ið á beinum Frobishers hómað-ist gjøgnum langa rivu; Marcel sat og gniggjaði sær í andlitin Teir bóru allir triggir eyga við meg, og Frobisher hugdi argur vorturigjøgnum meg. Charlie lætst ikki um vón, og Marcel, — altíð fívil — gjørdi seg til at læa, men neyðarlátur var. Tað var einki likari, enn sum at teir vóru malnir gjøgnum kjotkvorn. »Teir eru svangir.« segði korporálin. »Teir viltust. —

Ræðsla kom á teir.« Hann var fleimandi bliður og helt fram: »Burturvilstu synirnir eru komn ir aftur til hús. Teir komu grulv andi aftur. Vit fara at geva teimum góðan døgverða, baðið er tilreiddar, og vit breiða rein lók á seingir teirra.« Erpin stardi korporálin eftir teim-um úttan at smilka við, og Marcel notraði; hann varnaðist longu, hvat ið var ætlað teimum til harm og skensil.

»Er tað gjørligt at fáa eitt sindur at drekka?« spurdi hann.

»Ring eftir tænarum, hann er júst til tess.«

»Vit vilja fegin hava eitt sindur av vatni.«

»Mer hevði tókt tað vanvirð-isligt at fingið tykkum annað enn sjampanju, harri mín.«

Treygur segði Harry Fro-bisher: »Far til helvitis, harð-huðaða svin.«

»Tit skulu fáa ta hørdi húð at smakka, olmussudýrin.« segði korporálin. Men táid hann fylgdist við mær út í garð-in, sortnaði hann í andliti. For-harmaður segði hann: »Umboðs maðurin hevur sett mær forboð fyri at koyra teir aftur í holið. Prestarnir eru óvmikið nógvir her á leidum. Hvat heldur tú — mannakærleiki fyri tilik svin?« (Framh.)